

Arnhem, 28 november 2021

Lieve Lockdown,

Je komt steeds bij me terug. En ik, idioot, in de greep van – ik weet het niet, angst of verlangen? – sluit je steeds weer in mijn armen.

Onze eerste flirt begon twee lentes terug, het lijkt wel tien jaar geleden, toen de zon elke dag wat hoger klom en de Japanse kers in de achtertuin in knalroze bloesem uitbarstte.

Er waren vrienden die me voor je waarschuwden, maar die zag ik al snel niet meer.

Ik isoleerde me, dat was immers conform de richtlijnen, in een kleine bubbel waar alleen jij en ik, lieve lockdown, nog nét in pasten.

Wat ik aan bewegingsruimte verloor, won ik aan vrije tijd en het duurde niet lang voor ik me volledig aan je over gaf. In de eerste fase van een verliefdheid voelt men zich vaak onoverwinnelijk en mijn vertroebelde geest wist mijn steeds vermoeider wordende lichaam lang voor de gek te houden.

We namen het ervan. We dronken en we aten en we laafden ons aan de lentezon die net als de tijd stil leek te staan. Jij en ik, we sloten ons op en de wereld buiten.

Tot je me verliet, lieve Lockdown, en de wereld weer op de deur klopte.

En ik die deur, met mijn uitgedijde lijf, weer uit moest.

Het heeft me tijd gekost en heel veel moeite om weer in de schaduw te passen die ik had voor ik je ontmoette. En toen ik me weer door de dagen heen kon bewegen zonder angst je na elke omgeslagen hoek tegen het lijf te lopen, stond je weer voor de deur.

Je wilde toen maar éven blijven, alleen de feestdagen. En ik, bang om in de donkerste en natste maanden van het jaar alleen te zijn, liet je binnen. We konden elkaar best even troosten zonder onszelf weer te verliezen. Wat had ik het mis. Je vrat me leeg. Jij en je schimmige maatje Avondklok die op een dag onaangekondigd voor de deur stond en bij ons in bed kroop. Pas na maanden waarbij je me elke dag een beetje meer uitholde liet je me los en was je, net zo onverwacht als dat je was verschenen, verdwenen. Na de opluchting kwam het verdriet en het heeft me de hele zomer gekost om de laatste tranen kwijt te raken.

En nu ben je er weer. Je zei dat je was veranderd. Je was mild geworden, beweerde je. Het was allemaal niet zo gelopen als je hoopte en nu zocht je een plek om even te schuilen. Het was maar voor twee weken, zei je. Drie weken hooguit. Beloofd.

En ik liet je binnen. Ik zei tegen mezelf dat jij er ook niets aan kon doen. Ik zei tegen mezelf dat het dit keer anders was. Echt anders was. En ik betrapte mezelf op hoop.

Maar je klampt je nu alweer aan mijn avonden vast. Je verbiedt me naar het theater of de kroeg te gaan. Bemoeit je met de mensen die ik mag zien. Of liever niet mag zien. Je dreigt, met lieve stem, dat als ik niet naar je luister, jij mijn kerst gaat verpesten, mijn oudjaar én mijn nieuwjaar. Pasen zelfs, misschien.

Lieve Lockdown, dit kán zo niet langer.

Als je dit leest ben ik weg. Ik weet niet waarheen, of, dat ga ik jou in ieder geval niet vertellen – ik wil niet dat je me volgt. En als ik terugkom, wil ik dat jij weg bent. Sluit deuren en ramen bij vertrek, laat één lichtje branden en gooi de sleutel in de brievenbus. Gun mij weer wat regie over mijn leven.

Alsjeblieft, lieve Lockdown, laat me vrij.